

Arrest

nr. 190 680 van 17 augustus 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 27 september 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 september 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 september 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. VANCRAEYNES verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 september 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Het betreft de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten (1),

naam : I.

voornaam : Z.

geboortedatum : (...) 1972

geboorteplaats : G.

nationaliteit : Kosovo

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 18 juni 2010 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1) en op 11 oktober 2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

"De verwerende partij heeft de eer de exceptie van gebrek aan belang bij de vordering op te werpen, gericht tegen het aan verzoekende partij ter kennis gebracht bevel om het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij merkt op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Er dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangezien de bestreden beslissing steunt op het motief dat betrokkene zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft namelijk artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: "Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd

noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” (eigen onderlijning) Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij dus geen nut opleveren. Daarenboven weerlegt de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet.”

Hoewel de gemachtigde in bepaalde gevallen is gebonden op basis van artikel 7 van de vreemdelingenwet om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, mag dit niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RVV 19 december 2013, AV, nr. 116 003). Een dergelijke verplichting geldt uiteraard niet indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich mee zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (het EVRM) (Doc.Parl., 53, 1825/001, p. 17). Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op zich niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, met name elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM, evenzeer in rekening worden genomen. De gemachtigde is in deze materie dus, in tegenstelling tot wat de verweerder poneert, niet verstoken van enige appreciatiebevoegdheid. De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt om deze redenen dan ook verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

De verzoeker voert een enig middel aan, dat luidt als volgt:

“Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 22 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten; schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur; meer in het bijzonder het redelijkheidsprincipe; manifeste appreciatiefout

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat verzoeker zijn land van herkomst enige tijd geleden verlaten heeft en sedertdien zijn centrum van belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft opgebouwd. Verzoeker heeft in zijn land van herkomst niets om naar terug te keren en aldus nog de bestaansmiddelen of huisvesting heeft om te overleven gedurende de tijd die nodig is om de formaliteiten te vervullen met het oog op het aanvragen van een verblijf.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten onredelijk en disproportioneel is, verzoeker verblijft al een lange tijd op het Belgisch grondgebied, hij is uitstekend geïntegreerd in de Belgische samenleving.

Verzoeker woont in België samen met zijn echtgenote en hun twee kinderen. Verzoekers twee kinderen gaan al verschillende jaren naar school in België, zij zijn volledig geïntegreerd en hebben hier hun sociaal leven opgebouwd. Voor hen is Servië een vreemd en onbekend land.

Dat verzoeker ouder is van kinderen die in België naar school gaan. Dat de verplichting een schooljaar te onderbreken om dit in een vreemd land, in een verschillende taal en in een andere schoolstelsel opnieuw op te nemen, een omstandigheid uitmaakt die het voor een kind en zijn ouders bijzonder moeilijk maakt terug te keren naar hun land van herkomst om aldaar de aanvraag te doen (R.v.St. nr. 131.652, Rev.dr.étr. 2004, afl. 128, 221).

De dienst Vreemdelingenzaken zijn onzorgvuldig geweest daar zij geen fatsoenlijk onderzoek hebben gevoerd naar verweerder.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

4.1. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de thans bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven, in feite en in rechte, aangeeft op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en naar het gegeven dat de verzoeker niet over de wettelijk vereiste verblijfsdocumenten beschikt, met name is hij niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. Deze feitelijke en juridische vaststellingen worden door de verzoeker geenszins betwist.

Uit verzoekers betoog kan niet blijken waarom de aldus opgegeven motieven, in rechte en in feite, niet afdoende zouden zijn in het licht van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991.

De verzoeker brengt in wezen slechts een inhoudelijke kritiek naar voor en stelt dat de bestreden beslissing niet juist of niet juridisch aanvaardbaar is. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motiveringsplicht hebben echter geen betrekking op de inhoudelijke correctheid van de opgegeven motieven. De verzoeker voert, mede gelet op het feit dat hij tevens gewag maakt van een manifeste beoordelingsfout en stelt dat het bestreden bevel onredelijk is, in wezen dan ook een schending aan van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, zodat het middel verder vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is niet aangetoond.

4.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing onredelijk en disproportioneel is omdat hij al lange tijd in België verblijft, er uitstekend is geïntegreerd en omdat zijn kinderen er al verschillende jaren naar school gaan en er hun sociaal leven hebben opgebouwd en omdat Servië voor hen een vreemd en onbekend land is. De verzoeker verwijst in dit kader naar een arrest van de Raad van State inzake het onderbreken van een schooljaar, hetgeen het de ouders bijzonder moeilijk zou maken om terug te keren naar hun land van herkomst om aldaar de aanvraag te doen. Ook zou de verzoeker in Servië niets of niemand meer hebben om naar terug te keren en zou hij evenmin de bestaansmiddelen of huisvesting hebben om te overleven gedurende de tijd die nodig is om de formaliteiten te vervullen met het oog op het aanvragen van een verblijf. De verzoeker meent dat de verweerder onzorgvuldig is geweest daar er geen fatsoenlijk onderzoek werd gevoerd naar “verweerder” (sic).

Dienaangaande dient vooreerst te worden opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde reeds in de beslissing van 16 mei 2014, waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, standpunt heeft ingenomen inzake de integratie van de verzoeker en het school lopen van zijn kinderen in het licht van de wettelijke vereiste dat slechts in buitengewone omstandigheden kan worden aanvaard dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend (artikel 9bis van de vreemdelingenwet) in plaats van de aanvraag volgens de reguliere procedure in te dienen vanuit het buitenland (artikel 9 van de vreemdelingenwet). De verzoeker heeft samen met zijn echtgenote een beroep ingediend tegen deze onontvankelijkheidsbeslissing van 16 mei 2014, doch dit beroep werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 190.608 van 10 augustus 2017. De verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat er geen rekening zou zijn gehouden met de voornoemde elementen alvorens het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Waar de verzoeker stelt dat het onredelijk en disproportioneel is om hem een bevel om het grondgebied af te leveren gelet op zijn jarenlange verblijf en integratie in België en gelet op het school lopen van zijn kinderen, merkt de Raad op dat de verzoeker geheel niet betwist dat hij en zijn kinderen niet regelmatig op het grondgebied verblijven, zoals werd vastgesteld in de thans bestreden beslissing en in de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten die blijktens de stukken van het administratief dossier op diezelfde dag werd getroffen jegens zijn echtgenote en zijn kinderen. De verzoeker betwist niet dat hij geen paspoort met een geldig visum heeft. Bijgevolg “moet” de gemachtigde, overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, in principe een bevel om het

grondgebied te verlaten afleveren. Hoewel de gemachtigde op dit punt niet geheel van enige appreciatiebevoegdheid is verstoken, dient niettemin te worden benadrukt dat de duidelijke bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, hem zeker geen ruime beoordelingsbevoegdheid toekennen die hem toe laat om in een onbepaald aantal gevallen af te wijken van de wettelijke verplichting om een bevel af te geven aan een vreemdeling die geen regelmatig verblijf heeft in België. Enkel indien hogere verdragsrechtelijke normen de afgifte van dit bevel in de weg zouden staan, kan van deze verplichting worden afgeweken.

In casu verwijst de verzoeker wel naar artikel 8 van het EVRM, stelt hij zijn centrum van belangen hier te hebben opgebouwd en meent hij dat het niet proportioneel en niet redelijk is om een bevel af te geven en om de verblijfsaanvraag te moeten indienen vanuit het land van herkomst omdat de kinderen hier school lopen en het gezin hier is geïntegreerd, doch hieromtrent dient erop te worden gewezen dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in wezen enkel inhoudt dat de verzoeker en zijn gezin tijdelijk het land dienen te verlaten. Zij hebben immers de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde binnenkomst- en verblijfsvereisten. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging op hun grondgebied wensen, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

De eventuele tijdelijke verwijdering met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het privéleven van de verzoeker in beginsel niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM, minstens toont de verzoeker dit niet aan met zijn vage betoog en met zijn loutere beweringen aangaande de integratie en het niets of niemand meer hebben in het land van herkomst. Verder dient te worden vastgesteld dat de thans bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de gezinsbanden tussen de verzoeker, zijn echtgenote en zijn kinderen zullen worden ontwricht: het hele gezin heeft immers dezelfde verblijfsrechtelijke status.

Het is dan ook geenszins aangetoond dat artikel 8 van het EVRM in de weg zou staan van de afgifte van het thans bestreden bevel.

Bijgevolg kan geen onredelijkheid, disproportionaliteit of onzorgvuldigheid worden vastgesteld omwille van het loutere feit dat aan de verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven. De beweringen van de verzoeker omtrent zijn lange verblijf in België, zijn integratie en het school lopen van zijn kinderen, zijn in het kader van deze beginselen niet dienstig. De voornoemde beginselen van behoorlijk bestuur kunnen *in casu* immers geen afbreuk doen aan de wettelijke verplichting om de verzoeker, die geen regelmatig verblijf heeft in België en die dit gegeven geenszins betwist, een bevel af om het grondgebied te verlaten af te geven.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat geen schending is aangetoond van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, of het redelijkheidsbeginsel. Evenmin is aangetoond dat enig ander, niet nader genoemd, beginsel van bestuur zou zijn geschonden of dat de gemachtigde een manifeste beoordelingsfout zou hebben gemaakt bij zijn besluit om de verzoeker het bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Het enig middel is ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien augustus tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE